

Thorbjørn Enevold Lissau
Sandbjergvej 39 Seest
6000 Kolding
75-525857 / 61-305931
metthor@wanadoo.dk

FOLKETINGET

- 4 MRS. 2005

J.nr. 225-Fou-3-4

Kolding 20. februar 2005.

Til Christian Mejdahl
Medlem af Folketinget
Folketinget, Christiansborg
1240 København K

Emne: Aldersdiskrimination og forskelsbehandling i Forsvaret.

Bilag Referat af Højesteretsdom af 13. januar 2005.

1. Undertegnede tillader sig hermed at henvende sig til Dem i en sag, hvor jeg og en række kolleger er blevet udsat for, hvad jeg vil kalde aldersdiskrimination og forskelsbehandling. Jeg henvender mig til Dem samt Deres 178 kolleger i vores lovgivende forsamling, da jeg føler, min sag er blevet fordrejet igennem retssystemet. En fordrejning, der helt har fjernet fokus fra, hvad sagen egentlig drejede sig om. Nemlig det i emne nævnte forhold. Det er mit håb at få Deres opmærksomhed i en sådan grad, at der vil komme en fornuftig løsning ud af sagen ved nu at bringe den frem for Folketingets medlemmer.

2. Jeg vil i efterfølgende forsøge at forklare sagen så kort, enkelt og koncist som muligt. Den er med udgangspunkt i min egen situation, mit eget forløb i Forsvaret; men er absolut repræsentativ for undertegnede samt en række af mine kolleger, der efter Højesteretsdommen af 13. januar 2005 nu står i den situation, at vi må imødesee erstatningskrav på mellem 330.000 og 1.000.000 kr til Forsvaret. Beløb, som stort set vil ruinere os. Sagen mod Rene Høgh Jensen var udset til at være den prøvesag, der skulle være retningsgivende for os alle.

3. Jeg vil starte med at præcisere på det allerkræftigste, at ingen af os berørte på noget tidspunkt har haft intentioner om generelt at anfægte tjenestepligtssystemet i Forsvaret. Ingen har på noget tidspunkt opfattet det som værende eller givet udtryk for, at det skulle være urimeligt at aftjene en tjenestepligt i Forsvaret som resultat af en dyr uddannelse. Alle har vi følt det helt og aldeles rimeligt at skulle betale vores uddannelse tilbage med tjenestetid. Det, som er sagens kerne, og som vil fremgå af det efterfølgende, er, at nogle har fået lov at betale uddannelsen tilbage på kortere tid end andre. I mit tilfælde har skævheden i tjenestepligten resulteret i tjenestepligter på mellem 7 år og 8 måneder som det laveste og op til 14 år og 2 måneder som det højeste. Det er alle personer, der har fået helt eksakt samme uddannelse som jeg, påbegyndt indenfor en periode dækkende ca. 3 år, hvor tjenestepligten og dennes formulering må beskrives som værende særdeles uhensigtsmæssig.

4. Jeg starter min uddannelse i marts 1988 sammen med en senere hen god ven og kollega, Jan Korsgaard Mikkelsen (JKM i det efterfølgende). Både jeg og JKM underskriver med glæde en tjenestepligtserklæring for at kunne påbegynde vores drømmeuddannelse til helikopterpilot i Hæren. Formuleringen i erklæringen lyder; ” til udgangen af det 33. leveår. ”.

5. I de efterfølgende år følges JKM og jeg ad som to parallelle linier. Vi modtager eksakt samme uddannelse, er i USA på samme tidspunkt for yderligere helikopter-skoling og kommer i samme enhed ved Hærens Flyvetjeneste varetagende nøjagtig samme job. På intet tidspunkt er der nogen forskelle af betydning for vores parallelle uddannelser og efterfølgende karrierer i Forsvaret. Eneste forskel er, at JKM er født i 1965, hvor jeg er fra 1967.

6. En anden del af vores ansættelsesforhold er det faktum, at man som flyverløjtnant på kontrakt senest skal afgå ved det fyldte 35. år, medmindre man vælger linieofficers-uddannelsen. Vælger man ikke det, må man selv bære koste civil teoriuddannelse samt civile certifikater for at kunne søge job som civil pilot. Begge vælger vi at gå mod den civile verden, hvorfor vi påbegynder civile kurser for egen regning. Det er i perioden op til dette valg af videre karriere-forløb, det for første gang slår mig; jeg kan ikke forlade Forsvaret før år 2000, hvorimod JKM kan rejse i år 1998. JKM er jo 2 år ældre i levealder. Det står klart for mig, at den tjenestepligt, jeg har underskrevet, reelt er 2 år længere qua min lavere levealder på starttidspunktet. Ikke blot i forhold til JKM men også i forhold til andre kolleger.

7. I de sidste 1 ½ år ved Forsvaret, bl.a. i egenskab af tillidsmand, undersøger jeg forholdene og har en anseelig korrespondance med forskellige personelforvaltende myndigheder i et forsøg på at gøre opmærksom på de skæve forhold. En rystende opdagelse i den tid er, at et ukendt antal piloter i 1991-92 er blevet tilbudt at underskrive en ny tjenestepligts-erklæring; en erklæring, der reducerer tjenestepligtens længde. Dette afspejler tydeligt, at Forsvaret vidste, der var noget galt med formuleringen "til udgangen af det 33. leveår". Men hvorfor det kun var en udvalgt skare, der fik tilbuddet, fik jeg aldrig opklaret. Forsvaret ville heller ikke give mig ret i, at en variation i tjenestepligten på mellem knap 8 til 14 år var forskelsbehandling. Ordlyden "til udgangen af det 33. leveår" var jo ens for alle, og derfor var vi ansat på lige vilkår.

8. Reelt har jeg og andre været i en situation, hvor vi har underskrevet en erklæring, vi ikke fuldt ud har kunnet overskue de fulde konsekvenser af. En situation, har eftertiden vist, hvor vi reelt ikke burde have skrevet under uden en advokats tilstedeværelse, henset til omfanget og kompleksiteten af en sådan aftale for ikke at nævne før omtalte aldersdiskrimination. Uanset ordlyden i kontrakten kan det umuligt have sin rigtighed, at netop "tilbagebetalingen" i kroner og øre af uddannelsen sker med forskellige rater. Jeg må have tilbagebetalt min uddannelse på nøjagtig det tidspunkt, JKM afsluttede sin periode. Jeg forlod således Forsvaret 2 måneder efter JKM.

9. Fordrejningen i sagen, repræsenteret ved Højesteretssagen samt ved tidligere Landsretssag, illustreres ved Kammeradvokatens procedure i Højesteret, hvor han procederer: "...hvis der dømmes imod Forsvaret i denne sag, vil hele tjenestepligtssystemet falde fra hinanden, og Forsvaret vil ikke kunne varetage sine forpligtelser i udlandet."

Det er, tilgiv mig udtrykket, at skyde gråspurve med kanoner. En sådan proportionsforvrængning finder jeg ganske enkelt ufattelig. Sagen har aldrig været et opgør med tjenestepligtssystemet; men med den åbenlyse forskelsbehandling, jeg og en række andre har været udsat for, og som ikke burde kunne finde sted i et demokratisk mønsterland som Danmark. Højesteret, og Landsretten, har på intet tidspunkt taget stilling til sagens kerne. De har behandlet sagen som et kontraktbrud og har til fulde accepteret Forsvarets måde at opgøre regnskabet på. Hvem tør næsten også andet, når man i modsat fald vil ødelægge Forsvarets grundlag??

10. Det er mit håb, at jeg med denne skrivelse har fået Folketingets medlemmers forståelse for og indsigt i, at jeg og en gruppe kolleger er blevet fanget i en urimelighed. En urimelighed som den lille mand mod det store system tilsyneladende ikke har en chance for at få medhold i. En forskelsbehandling, hvor vi hver især måtte gøre op med os selv, hvorvidt det skulle ringerestille os i forhold til vore kolleger. Endvidere en efterfølgende erstatningssag, hvor ingen af os har gjort tjeneste i kortere tid end den minimumstjeneste, der har været at finde på vore respektive hold, hvorfor en evt. erstatning for kontraktbrud intet kan have at gøre med uddannelsens pris; vi må have betalt den af over samme tidsperiode som vore sammenlignelige kolleger. En evt. bod på eks. 1 eller 2 månedslønninger kunne jeg til nøds have set det rimelige i.

Med venlig hilsen

HØJESTERET

[Domstol.dk](#) [Domstolene](#) [Sådan gør du](#) [Retssystemet](#) [Links](#) [Søg](#)

Højesteret

Praktiske oplysninger

Retslister

Afgjorte sager

Resumeer af udvalgte

afgørelser

Bestilling af udskrifter

Pressemeddelelser

Sagsbehandling

Advokater

Årsberetning m.
statistik

Supreme Court

Embedsregnskab

Referat af domme**Sag 266/2003****Pilot skulle betale erstatning til Forsvarsministeriet, efter at han havde forladt forsvaret inden udløbet af sin tjenestepligtsperiode.**

Dom afsagt den 13. januar 2005.

René Høgh Jensen

mod

Forsvarsministeriet

René Høgh Jensen startede som 19-årig på en pilotuddannelse i Flyvevåbnet. Umiddelbart efter starten på uddannelsen underskrev han den 19. august 1987 en erklæring, der forpligtede ham til at forrette tjeneste i forsvaret, indtil han var fyldt 33 år. Inden tjenestepligtsperiodens ophør opsagde han i 1999 sin stilling og blev ansat som civil pilot i SAS. Forsvarsministeriet fremsatte herefter et erstatningskrav, der for Højesteret var opgjort til ca. 463.000 kr. Kravet var opgjort med udgangspunkt i uddannelsens samlede pris med forholdsmæssigt fradrag for den aftjente del af tjenestepligtsperioden, der lå efter uddannelsens afslutning den 13. december 1991.

René Høgh Jensen gjorde blandt andet gældende, at han ikke var bundet af tjenestepligtserklæringen, og at Forsvarsministeriet havde udvist passivitet ved ikke at have oplyst ham om erstatningskravets størrelse, da han bad om oplysning om dette, før han forlod forsvaret.

Højesteret udtalte, at der ikke var grundlag for at tilsidesætte den forpligtelse, som René Høgh Jensen havde påtaget sig ved erklæringen af 19. august 1987, og at han derfor var undergivet tjenestepligt i forsvaret til udgangen af januar 2001. Da ansættelsesforholdet var ophørt 17 måneder inden udløbet af tjenestepligtsperioden, havde Forsvarsministeriet krav på erstatning. Kravet fandtes ikke at være bortfaldet ved passivitet.

Højesteret tog ved fastsættelsen af erstatningens størrelse udgangspunkt i de samlede uddannelsesomkostninger for René Høgh Jensen, i alt ca. 2,8 mio. kr. Højesteret fastsatte herefter erstatningen til afrundet 440.000 kr. svarende til den del af de samlede uddannelsesomkostninger, der ved en forholdsmæssig fordeling kunne henføres til den manglende gavntjeneste i 17 måneder.

Højesteret ændrede dermed landsrettens dom, der havde dømt René Høgh Jensen til at betale 170.000 kr. i erstatning.

[← Tilbage](#)